

Šuma Striborova

Uz glasno zujanje snažnog vjetra, koji je svojom oštrinom dopirao sve do kosti, Stribor je stajao kraj onog istog stabla trešnje kraj kojeg je stajao svake srijede. Svakog bi tjedna točno u 21 sat otišao u djedov voćnjak promatrati nebo i čekati. Samo bi stajao promatrajući naizmjenice nebo i trešnju. Ponekad bi se okrenuo, sav zaprepašten, kao da je ugledao vraga, i razgledavao bi cijeli voćnjak kojih desetak minuta, sve do kad se ne bi u potpunosti uvjerio da ondje nema nikoga pa se ponovno vratio promatranju neba.

Mjesec je bio pun, kraj mjeseca svibnja. „Ionako ne volim svibanj“, pomislio je kad je u susjedovoj kanti za smeće ugledao ostatke traka s prvomajskih stabala. Ponovno je uperio pogled u nebo iako je od jačine vjetra jedva stajao na jednom mjestu. Nije bio siguran koliko je dugo već stajao ondje ni koliko je bilo sati, ali to nije ni smatrao važnim. „Vrijeme je ionako samo relativna stvar“, bila je omiljena uzrečica njegova djeda. Često je se prisjećao.

„Znaš, imam neki predosjećaj.“

„Kakav predosjećaj?“

Stribor se samo zaigrano smiješio i dalje ne mičući pogled s neba.

Kadulja je, kao uvijek, mirno sjedila u travi naslonjena na trešnju. Promatrala je zvijezde i čekala Poziv zajedno sa Striborom. Njena duga, bijela haljina pokrivala joj je noge i nije bilo moguće razaznati koliko je zapravo bila visoka, a po njezinu se izgledu nije moglo razaznati ni koliko je bila stara. Stribor je pretpostavljao da ima između 15 i 45 godina, ali nikada je to nije upitao.

„Eno! Eno je! Isuse, jebote, eno je!“ uzviknuo je Stribor. U euforičnom smijehu i jecaju počeo je naprosto skakati po voćnjaku svoga pokojnog djeda, plešući u ritmu melodije koju je u njegovoj glavi proizvela zvijezda padalica koju je netom bio ugledao. „Jesi li je vidjela? Jesi vidjela?“ upitao je ushićeno Kadulju, upirući prstom u nebo. „Jesam“, odgovorila je veselo.

„Dobro, Martine, kog Boga opet izvodiš vani?!“ maničnu scenu prekinuo je zapovjednički ton nečijega glasa.

„Srijeda je“, odgovorio je užurbano Stribor, naprežući se da prepozna ljutit glas.

„Ma odi da ne velim kamo s tim svojim srijedama! Gubi se u kuću, ponoć je prošla!“

Trčeći kroz voćnjak pa sve do ceste, Stribor se glasno zaderao: „Bako, našao sam ga!“

„Je, vraga u guzici si našao. Kamo si sad krenuo? Vрати se ovamo!“

„Reci mami da sam ga našao!“

„Reći ću ja mami da ti opet nabavi psihijatra“, izgovorila je srdito starica, ali je Stribor više nije mogao čuti.

Trčeći koliko su ga noge nosile, preskakivao je grmlje i visoke trave kojima je bio zapriječen put do šume. Još uvijek glasno se smijući, od ushićenosti jedva je disao. Vjetar je puhao sve jače.

U trenutku kada su cijelo njegovo tijelo proželi opojni mirisi mahovine, gljiva i teške zemlje, znao je da je stigao do Litice. Sjeo je uz rub, ponovno gledajući u nebo.

„Odavde se čak i Herkul vidi“, progovorila je Kadulja.

„Da, i sve zvijezde Orla. Čak nazirem i Jarca iako je pun Mjesec.“

„Tvoj predosjećaj ipak te nije prevario.“

„Naravno da nije“, rekao je odrješito. Iz džepa je žustro izvadio svoj prastari bodež s drškom od roga jelena koji mu je djed dao nekoliko godina prije nego što je umro. Iz drugog džepa izvadio je papir i olovku. Brzinski je počeo črkati po malenom komadiću papira, trudeći se pisati što urednije. Odjednom se panj na kojemu je sjedila Kadulja počeo uzdizati. Ispod njega, iz same zemlje, naglo su u ritmu sve jačeg vjetra počele izvirati krijesnice i noćni leptiri praćeni mirisom zumbula. Pauci križari punom su parom pleli i tkali svoje mreže što su gušće mogli, a skakavci i potkornjaci donosili su ljljane i jaglace kojima su ukrašavali veličanstveni plašt od paučine, šivan po Striborovoj mjeri.

Kada je mladić ponosno završio s pisanjem svoje naizgled jadne zahvale, sve je već bilo spremno za krunidbu. Praćen jakom mjesečinom, svijetlom kao dan, položio je kažiprst lijeve ruke na crveni

kamen uz sam rub litice. Naglo je zamahnuo bodežom i u trenu odrezao prst. Nije ni trepnuo. Prst je zamotao u papir s ispisanim riječima zahvale šumskim nimfama i čuvarima podneblja, a potom ga bacio u ponor niz liticu.

Dostojanstvenim korakom prilazio je raskošnom tronu, pjevajući tiho svoju omiljenu uspavanku, dok mu se krv iz lijeve ruke slijevala niz hlače. U trenutku kada je napokon sjeo, *Corona Borealis* spustila se s neba ravno u Kaduljine ruke.

„U ime svih nimfi ove šume, čuvara zelenila i vlage ovog podneblja, u ime svih bogova ovoga kraja i u ime tvoga djeda, Stribore, uz najdublju čast i poštovanje, proglašavam te kraljem ove šume.”

U trenutku kada je Kadulja svojim krhkim rukama spretno položila sjajnu, dijamantima urešenu krunu na glavu Striborovu, šuma je, praćena mirisom kantariona, zauvijek nestala u bezdanu.